

La casa de la vida

Ell va crear els seus cossos com els seus
cors els van desitjar. I així fou com els
déus van entrar en els seus cossos, amb
la forma de tota la fusta, de totes les pe-
dres, de tot el fang i totes les coses que
creixen sobre ell.

Relat de la creació de Ptah

PEDRA SHABAKO (British Museum EA 498)

Per Anj

*Endreçaràs de rengle les pedres
i davant teu els temples com segles
es succeiran.*

*Visitaran els déus, acabats
de néixer, La casa de la vida,
i seran vistos pels homes,
fets bèstia i arbre, llum i tenebra.
Les inscripcions als murs de tombes
i obeliscs, te'n diran els seus noms
i les seves gestes.*

Amniòtica

ALREDEDOR, de la hembra solar aún sigue
girando oscuro el universo.

J. A. VALENTE

He vist en el cel nu
com un mosaic antic, escrit el vers,
tessel·les de paraules
estirant-se, amb la pell
d'un ventre que es dilata,
la dona-arbre
es multiplica en branques infinites,
universos a l'ombra
d'un paradís guarnit d'ocells.

Aset
s'ha submergit, tota arrels, terra endins
i cerca sota moltes placentàries
l'aigua fosca de pluges
velles, mars amniòtiques
on s'hostatgen, innocents encara,
els fills nonats dels homes.

Ibis

Ens nedaven els ulls entre els papirs
com larves d'insectes.
La barca, lenta, obria un ventall
infinit d'onades que s'expandien
com ecos, fins a envair els universos
ocults dins d'alfabets verds, i esborraven
la cal·ligrafia subtil d'insectes
i d'aus, sobre l'aigua.
Impossible llegir, des de tan lluny,
en quin ordre els escribes aquàtics
van enregistrar el pes dels nostres cors
al llibre dels morts.

En l'espessa lentitud del migdia
l'ibis ajocat
a la riba va atansar el seu llarg bec
fins al llot, i ens devorà la mirada.

Roda de molí

(Pedra Shabako)

La mà que emergeix del buit rescata
ciutats d'entre el desordre del fang.
L'origen és un carrer perdut
sota les ombres de les acàcies,
i el seu tresor una pedra, feta
roda de molí.

L'home que junyí el bou no en sabia
d'arqueologia, i enfilà el cercle
de la creació a l'engranatge.
Mai va saber que el senzill prodigi
del pa el gestaren des de l'oblit
déus desconeguts.

A l'estany d'Heget

El cielo está en todas partes incluso en la
oscuridad bajo la piel.

S. SZYMBORSKA
Trad. A. M. Moix

Un sol sense fissures s'oculta
entre els nenúfars, a la deriva,
de l'aigua verda del teu estany.
Arrecerada en boscos de joncs
pondrà plenilunis com carrells,
larves de llum que arraïmaran
en silenci el secret de la vida.
I espigarà, de lluny, el barquer
sense ombra, la nit sense ànima, i
obscurament t'avindrà al joc
de desxifrar constel·lacions.

Ningú et podrà dir que en la foscor
només s'hi encavallen despropòsits.

Souvenirs

La lluna emergeix del Nil
com tela fina de lli.
El déu cocodril Sobek
és l'ancià sense dents
que sobreviu tirant fotos
als turistes de Kom Ombo.
La glòria de Ramsès
viatja en una maleta
de mà, amb d'altres *souvenirs*,
són dos bustos d'alabastre
a joc, i un escarabat
de la sort de color verd
que vam comprar per cent *pounds*.

Necròpolis

La dona vella, molt vella, asseguda
a la porta d'un mausoleu
que esgrana les hores al sol,
tria llegums, hàbilment, i preserva,
entre pellofes i silencis,
la memòria i els ossos dels morts.
I els nens, sense història, que han fet
seus els carrers, sense asfaltar,
del cementiri vell del Caire
juguen a jocs estranys, i riuen,
obliden damunt de qui mengen
i amb qui dormen, no temen la perversa
ductilitat de la penombra,
i conviden lladres de somnis
al saqueig, car saben els noms
dels gossos que vaguen entre les tombes
de l'antiga necròpolis d'Anubis.

Zodíac

S'han de fondre les hores pels sorrals
encesos que el sol deshabita
per percutir en la penombra el silenci
dels segles.

Ens cal que el no-res arrelli
l'atzar a l'engranatge dels designis,
que les mans d'un aire net llaurin solcs
fèrtils, on potser alenin les paraules.

Amb sorra als ulls, cerco un futur
a l'horitzó que no diuen els signes
del zodíac.

El paradís
és un illot perdut dins d'un miratge.
Només hi ha dos colors, immensos,
com mars en calma, entre nosaltres
i les runes del temple de Dendera.